

West-Vlaanderen boven!

Het concept van de jaarlijkse bijeenkomst naar waar alle recreatieruiters en –menners elkaar tegemoet rijden, heeft nog niets aan succes ingeboet. Integendeel, nu de Vlaamse Vereniging voor Ruitertoerisme haar dertigjarig bestaan vierde, stonden er zo'n honderdvijftig namen op de gastenlijst van de kazerne van Sijsele.

Schitterende locatie

Sinds 1998 is de jaarlijkse VVR Trek een vaste waarde op de kalender van menige trekruiter. In 2002 was het de beurt aan West-Vlaanderen, en meer bepaald de gemeente Sijsele, om de Vlaamse en Waalse recreatieruiters en –menners te verwelkomen.

Als één van de Vlaamse provincies die het meeste doet voor de paardenliefhebbers, met name de gestadige aanleg van nieuwe ruitersporen en het onderhouden of oprispen van bestaande wegen, heeft West-Vlaanderen nog steeds te kampen met een aantal vooroordelen. Onterechte opmerkingen als 'allemaal betonwegen', 'niets dan dazen in de zomer' worden dan weer ruimschoots gecompenseerd door West-Vlaanderens grootste troef, de zee. De kust heeft als het ware een onweerstaanbare aantrekkingskracht: wie droomde er nog nooit van te galopperen in de branding, met de wind in de haren en de golven opspattend over het malse zand? Maar wie er bij was op Trek 2002 heeft alleszins kennis kunnen maken met een andere kant van West-Vlaanderen – minstens even aantrekkelijk en romantisch – de streek van Brugge en Damme. Kortom, wég met de ontorechte vooroordelen: het succes van de Trek 2002 in Sijsele overtrof alle voorgaande edities... de afwezigen hadden ongelijk!

Ondergetekende mocht dit jaar naar de Trek als 'toerist', of beter gezegd, het organiseren van de driedaagse was dit jaar uitsluitend voor de mannelijke bestuursleden van de Vlaamse Vereniging voor Ruitertoerisme. Thuis zijn alle inschrijvingen rond, geen slapeloze nachten vlak voor de Trek, want dit jaar heeft (bijna) iedereen zich keurig op tijd ingeschreven. Dat moeten we onthouden.

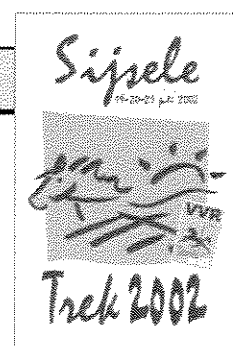
Trek naar de Trek

Donderdagochtend begon voor ons de trek naar de Trek, meer bepaald van Merendree (Nevele) naar Sijsele. Karine en Abdel hadden er al een dik half uur opzitten toen ze om half tien vanuit Lovendegem arriveerden. Elke en Tosh ook, zij het dan wel per van. Om tien uur zaten we te paard, even poseren voor de foto en dan op pad. Aan de brug van Hansbeke kwamen we Mieke en Twist tegen, zodat ons 'girlpower' groepje compleet was. Bij momenten zag Kenzo het niet zitten om als ideale gidspaard aan kop te gaan, en moest Abdel overnemen. Het was schitterend weer, en om half één besloten we halt te houden om de picknicken onder de brug van Sint-Joris.

Vanaf hier zaten we op onbekend terrein en mocht ik mijn kaartleeskunsten beginnen demonstreren. Na de picknick reden we vlak aan de oever van het kanaal, een smal padje tussen de bremstruiken die zinderden in de brandende zomerzon. Een waterskiër gaf ons een gratis show, maar de paarden hadden op dat moment zoveel oog voor een blauwe ton die achtergelaten was in het hoge gras (en die wij dan weer niet gezien hadden), dat ze de attractie niet eens opmerkten.

Aan de Kijkuit was het smalletjes en moest Mieke afstijgen om een paar kayaks te verleggen, zodat we er met de paarden net tussen konden. Tijd voor wat actie: we waagden het erop en trokken te paard bergop de dijk op, dan rakelings langs een vangrail en een terras, tot we veilig en wel aan het cafeetje een drink- en sanitaire stop konden houden. Daarna weer bergaf, wat eigenlijk steiler was dan we verwachtten – maar we zijn waarschijnlijk niet veel meer gewoon na maanden buitenrijden in het vlakke Vlaanderen? Opnieuw alsmaar rechtdoor langs het kanaal, een drafje, een galopje en de kilometers vlogen voorbij. Af en toe was er een stuk asfaltweg, maar dan wel verkeersvrij, zodat we op een hele dag meer boten dan auto's tegenkwamen. Het laatste stuk van de wandeling (toen ik de kaart eigenlijk pas echt moest bovenhalen) was al even mooi: prachtige aangelegde dreven, waar we af en toe bordjes van de Westvlaamse ruitersporen tegenkwamen.

Kortom, een schitterende trip, en om vier uur 's namiddags waren we al ter plaatse in 't Maandagsche, te gast bij Marc en Goedele. Niemand thuis, iedereen was nog aan het werk, ze hadden ons pas rond zes uur verwacht. Aangezien onze auto's al in de kazerne stonden, konden we dus niet anders dan noodgedwongen een late siësta houden in de brandende zon. Toen na de toeristen ook de werkende mensen allemaal in 't Maandagsche aangekomen waren, en Kenzo en Twist naar de weide verderop gebracht waren, was het al laat op de avond.

Een voorsmaakje van Brugge

Onze eerste verkenning van Brugge was een absolute meevaller. In Café du Phare, met live muziek en heerlijk eten, kon organisator Marc Van Acker in het gezelschap van zes amazones, aan de vooravond van 'zijn' Trek 2002 al in de stemming komen. En toen we daarna door onvoorziene omstandigheden nog op champagne getrakteerd werden, was de toon voor de driedaagse definitief gezet.

Vrijdagochtend na een lekker ontbijt, en na het verdelen van onze bagage over de verschillende volgauto's, vertrekken we dan met zijn allen voor de laatste trek naar de Trek. Zes amazones, waarvan de helft van de mannen aan het werk was op de Trek (Olivier, Marc en Hans), en de andere drie thuis aan het werk waren... voor ons, dames, geen slechte regeling, weer iets om te onthouden!

Aan de legerbasis Kwartier Sergeant Baron André Gilles de Pélichy worden we aan de poort verwelkomd door Hans, bijgestaan door Denis. Zij zouden haast een heel weekend in het wachtershokje doorbrengen, of onderweg zijn van en naar de poort, om mensen en paarden in en uit te laten. Er is plaats voorzien om in het malse en korte gras onze paarden te binden, terwijl we onze weides gaan afspannen. Het gazon ziet er onberispelijk uit, en toch mogen onze paarden overal op, behalve op het voetbalveld dan. Een honderdtal paarden, met elk hun eigen karakter, en hun eigen plaats in de rangorde van hun tijdelijke kudde (paarden die elkaar kennen kunnen eventueel samen op de wei – het is voor hen ook vakantie) over alle beschikbare gronden verdelen, is een werk waarin Olivier ondertussen bedreven is geworden.

Weerzien van oude bekenden en vrienden ruiters en menners uit andere provincies: de eerste verhalen over de beleefde avonturen onderweg komen boven tijdens het opzetten van tenten, installeren van slaapkamers, verkenning van het VVR-terrein in het bataljon te Sijsele. Ik krijg al een serieuze douche wanneer de brandslang om de paarden drinken te geven wordt uitgetest, gelukkig is het on-Belgisch warm zomerweer.

Op de eerste samenkomst in de sportzaal komen visioenen van lang vervlogen turnlessen mij voor de geest. Aan de professionele briefing van Marc zien we dat hij dit nog gedaan heeft. Het aandachtige publiek leert dat het openstellen van de militaire faciliteiten kadert in een actie om het leger dicht bij de burger te brengen. En inderdaad, een betere reclame dan de organisatie van het Trek 2002 weekend kon het Belgisch leger zich niet wensen.

Kennismakingsrit

Op het programma staat een kennismakingsrit naar Donk, uitgestippeld op kaart, volgens het bolleke-pijl-principe, en tenslotte nog voorzien van een woordje uitleg. We rijden dus door Ryckeveld bos, volgen de oude spoorlijn en genieten van heel wat prachtige lange galopdreven. Onder de kerktoren van Donk is er een gezellige drinkstop met binding voor de paarden, vanwaar de route bijna in vogelvlucht naar de kazerne terugkeert.

Voederen van de paarden en zelf eten gebeurt bij sommigen op een spreekwoordelijk drafje, want om negen uur wacht er ons een bus naar Brugge. Onder leiding van twee stadsgidsen bezoeken we de mooiste plekjes van de stad. Bij onze late terugkeer naar de kazerne, bleek dat ook de thuisblijvers zich goed geamuseerd hadden: volop muziek en volk in de bar. En we gaan nog niet naar huis...

Zaterdag temporitje

Hoewel er dit weekend negentig paarden en honderdveertig deelnemers in de kazerne logeren, verloopt het voederen van de paarden en het nuttigen van een stevig ontbijt op rolletjes. Daarna weer met zijn allen naar de sportzaal voor onze volgende briefing. Vandaag doen we een rit langs de Brugse Vaart en rond Damme. Er is een aperostop in het Pieronzenhof, en een picknickstop in de Ruitershoeve, waarna we onze weg verderzetten langs het kanaal.

Hoewel er 's ochtends geen wolkje aan de lucht was, begint op de middagstop de lucht donker te kleuren en hangt er onweer in de lucht. En inderdaad, rond een uur of vier, worden we allemaal getrakteerd op een korte maar hevige douche. Het stof is geblust, de paarden zijn na de hitte verfrist en de lucht is weer helder, wanneer we de eeuwenoude populierendreven, die een ster rond Damme vormen, bewonderen. Marc is erin geslaagd die dag een paar privéwegen voor ons te laten openstellen, zodat de wandeling grotendeels over zand- en graswegen loopt. De korte stukjes beton langs verkeersarme wegen kunnen we rustig van het schilderachtige landschap genieten.

Een schitterend idee was het om op de wegbeschrijving stap draf of galop te vermelden. Zo kon iedereen op een veilige en verantwoorde manier zijn tempo bepalen, zowel de snellere als de tragere onder ons. Het traject van de koetsen viel op heel wat plaatsen samen met dat van de ruiters, maar nergens leidde dat tot vervelende situaties.